

CSONTOS JÁNOS

Testamentum

JUHÁSZ GYULA (1883 – 1937)

*Nektek hagyom, ha innen elmegyek,
Szeretteim, e néhány dúlt jelet.*

*Míg emlékeztek rám, még él a hír,
De tovább ment a szenttelen papír.*

*Nem én voltam a tárgy, csak az alany,
Most nyugszom csendesülve, daltalan.*

*Én tébláboltam, mint egy idegen,
S csak nótáztattam vérző vizeken.*

*Még nótám sem volt mindig az enyém,
De cirógatott túlvilági fény.*

*És környékeztek gomolygó ködök,
És Isten volt a túllfüggöny mögött.*

*A látomás tűnt, megmaradt a dal:
A vén világban örök-fiatal.*

Rontott, együgyű dal

KOSZTOLÁNYI DEZSŐ (1885 – 1936)

*Van már jelenem, korom is van,
szívem menetel csodaszépen.
Művem minek is szaporítsam?
Habzik a Tejút a nagy égen.
Van tervem a kút fenekére,
csak még a mulás ne igézzen;
nem húz a halál huga félre:
járjak bakacsin köpenyében.
Van csöpp seregem, csupa testőr:
ellen nyila meg ne találjon,
nem röppenek el soha ettől,
itt tart a fiam meg a lányom.
Nem bánt sem a fény, sem a hályog
nem von paravánt a szememre:
kívül vagyok és belelátok,
kímél hatalom veszedelme.
Van gépkocsim is, csuda járgány,
lassan kopik az uzsorája,
nem vonz sem a bronz, sem a márvány,
szikaszt a szonett Szaharája.
Túsza vagyok a szerelemnek,
még ha kicsinyég fel is öröl,
prédája a bős elemeknek,
lángot csiholok a nagy Óból.
Minden soromat megidézhedd:
vállal-e hitet, haza sorsát –
nem ment föl az ész, sem az érdek:
szolgád vagyok én, Magyarország.
Csak néha a langy januárok
vonják a bilincset a szívre:
ásít valahol az az árok,
sápad a mesék arany-íve...*

*Nincsen menedék, vigaszág sincs,
angyalnevetés, koszorús ág,
nincsen kerítés, ahol átints –
nem ment meg a bűn, sem a jóság.
Nem volt soha kincs, csak a térkép,
főnix porig ég, s hamujában
izzik az örök csereérték:
állunk az idő kapujában.*

